3 Δεκεμβρίου 2015

Στα νοσοκομεία συχνάζει η «αγιότητα»…

/ Γενικά Θέματα

*στην Μαρία που ανέβηκε στον Σταυρό απο μικρό παιδί και περιμένει με χαμόγελο την ανάσταση...

Χρειάστηκε για μερικές μέρες, να μείνω στο νοσοκομείο κάνοντας συντροφιά σε έναν νέο άνθρωπο ο οποίος υποβλήθηκε σε σοβαρή χειρουργική επέμβαση. Και ομολογώ ότι αποκόμισα εμπειρίες και βιώματα που δεν μπορεί να στα προσφέρει κανένα βιβλίο και καμία ομιλία όσο υπέροχη ή «πνευματική» κι αν είναι.

Το να ζεις μέσα σε ένα νοσοκομείο όταν μάλιστα δεν υπάρχει εξοικείωση με επαγγελματική μορφή, δεν είναι μια συνηθισμένη εμπειρία. Βλέπεις, ακούς, κατανοείς και βιώνεις πολλά πράγματα, σε διαφορετικά επίπεδα. Γνωρίζεις πραγματικότητες που έξω από αυτό το κτίριο σου διαφεύγουν. Όχι ότι δεν υπάρχουν αλλά οι καθημερινοί ρυθμοί σε οδηγούν στην λήθη τους.

Αυτό που ζεις με άμεσο τρόπο μέσα σε ένα νοσοκομείο, είναι ότι οι άνθρωποι στην εξουθένωση του πόνου, τις περισσότερες φορές γίνονται φιλάνθρωποι. Ο ένας έρχεται πιο κοντά στον άλλο. Μιλάνε περισσότερο και με μεγαλύτερη ευκολία. Αντικρίζεις την δίψα τους, να διηγηθεί ο καθένας την δική του ιστορία. Να μοιραστεί την εμπειρία του δικού του καημού. Και αυτή η διαδικασία ξεκουράζει και αναπαύει, όχι μονάχα εκείνον που την διηγείται, αλλά και αυτόν που την

ακούει. Αισθάνεται ο ένας αλληλέγγυος του άλλου. Δεν νιώθεις αυτή την καταστροφική μοναξιά του πόνου. Λες μέσα σου, «ότι υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εμένα. Δεν είμαι μόνος. Είμαστε πολλοί θα παλέψουμε και θα νικήσουμε.»

Μια κυρία από διπλανό δωμάτιο στο οποίο διαμέναμε εμείς, δίχως να μας γνωρίζει, μας μιλούσε με οικειότητα για την εμπειρία του άνδρα της σε σχέση με την ασθένεια. Για τα πολλαπλά χειρουργεία που τους κούρασαν αλλά δεν τους απογοήτευσαν. Προσπαθούσε με αγωνία να μας κοινωνήσει την ελπίδα της, ότι αξίζει να δώσουμε την μάχη. Αγωνιούσε σε κάθε της λέξη, να μεταδώσει κουράγιο, να διώξει τον φόβο και την απειλή από τις καρδιές μας. Στο τέλος άνοιξε την τσάντα της και έδωσε στην φίλη μου ασθενή, μαζί με ένα απίστευτο χαμόγελο, ένα πολύ ωραίο δώρο. Μια κούπα όπου η ίδια είχε δημιουργήσει. Την πρόσφερε ιεροτελεστικά. Με ένα φιλί γεμάτο αγάπη.

Μια άλλη κυρία του ορόφου, μας κοίταζε στο διάδρομο του νοσοκομείου να κινούμαστε αργά και βασανιστικά και δάκρυσε. Ποιος ξέρει άραγε τι σκεφτόταν; Για ποιο δικό της προσωπικό λόγο έρεαν τα δάκρυα από τα μάτια της; Και όμως ήταν αληθινή. Έπασχε για μια προσωπική της ιστορία και γινόταν πλησίον.

Πολλά θα μπορούσα να διηγηθώ για αυτές τις λίγες μέρες στο χώρο που ιερουργείτε το μυστήριο του ανθρώπινου πόνου. Όμως θα περιοριστώ να αναφέρω ακόμη δυο εμπειρίες που εμένα μου δίδαξαν πολλά σημαντικά.

Πρώτα για τον νέο αυτόν άνθρωπο που συνόδευσα στο νοσοκομείο και έμεινα δίπλα του. Έπασχε φοβερά. Υπέφερε απίστευτα και όμως, δεν μας άφησε ούτε εμένα ούτε τους επισκέπτες που ήρθαν να την δούν να νιώσουμε οίκτο, θλίψη και το σημαντικότερο απογοήτευση. Μας παρηγορούσε αντί να την παρηγορούμε. Μας ενδυνάμωνε ζωσμένη στην κυριολεξία με καλώδια, παροχές ορών, παυσίπονων και αντιβιοτικών. Όταν βλέπεις έναν άνθρωπο να υποφέρει οικτρά, να πονάει και να βασανίζεται ολοκληρωτικά από την αρρώστια και τις επιπτώσεις της και παραταύτα να χαμογελά μόνο και μόνο για να μην ανησυχήσει εσένα που αγαπά, τότε σαφώς και μιλάμε για μια μορφή αγιότητας, όπου η παρουσία του Θεού είναι έντονη ως κουράγιο και ελπίδα, θυσία και ανάσταση.

Το δεύτερο στο οποίο θέλω να αναφερθώ, είναι ότι μου έκανε απίστευτη εντύπωση, το γεγονός ότι εμφανίστηκαν άνθρωποι της εκκλησίας και όχι μόνο, από το πουθενά- και εξηγούμε- όταν λέω από το πουθενά εννοώ, πως δεν υπήρξαν φίλοι, γνωστοί ή έστω συγγενείς της αρρώστου, οι οποίοι όχι μόνο θέλησαν να προσφέρουν οικονομικά, αλλά το σημαντικότερο, φιλάνθρωπα προθυμοποιήθηκαν να μείνουν ένα βράδυ συντροφιά με την άρρωστη. Αυτό είναι αγιότητα.

Είναι μια βαθιά ελπίδα, ότι ο Θεός στις μέρες μας δεν άφησε αμαρτύρητο τον κόσμο του. Η αγιότητα του, σαρκώνεται δίπλα μας, πλησίον μας, στους σταυρωμένους που χαμογελάνε αναστάσιμα. Στους κουρασμένους, που δίνουν τον ύπνο τους και τον λιγοστό χρόνο τους, για να διακονήσουν και βοηθήσουν τον συνάνθρωπο τους. Εκεί μοσχοβολά παράδεισος.

Άγιοι άνθρωποι, υπάρχουν δίπλα μας. Στην καθημερινότητα μας, μόνο που δεν είναι απόλυτο να φοράνε ράσα και να έχουν μακριά γένια. Ούτε οπωσδήποτε να ζουν σε κάποιο μακρινό μοναστήρι. Είναι δίπλα στην πόρτα μας. Στο διπλανό κουδούνι της πολυκατοικίας μας. Είναι όλοι εκείνοι που σιωπηλά και αθόρυβα, δίχως τυμπανοκρουσίες και φαντασμαγορίες, βιώνουν σταυρική και αναστάσιμη αγάπη του Χριστού. Για εκείνους που η ζωή δεν είναι κέρδος και δύναμη, αλλά χάσιμο και δόσιμο στο όνομα της αγάπης. «Όποιος αναζητάει το ίχνος του Θεού σε αυτόν τον κόσμο, δεν θα το βρει παρά μόνο στο πρόσωπο των αρρώστων, των πεινασμένων, των φυλακισμένων, των ξένων… Όποιος έχει αγόγγυστα σκατοσκουπίσει άρρωστο είναι μείζων όλων των τιτάνων της θεολογίας.»*

π.λίβυος

1.Σ. Ζουμπουλάκης

Πηγή: plibyos.blogspot.com.cy